

РЕШЕНИЕ

№ 4668

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **695** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на Й. М. Б., с адрес: [населено място], К. – 1532, [улица], срещу Решение № 1012-04-177#1/22.12.2021г. на директора на ТП на НОИ – В. Т., с което е потвърдено Разпореждане № О-04-999-00-[ЕГН] от 05.11.2021г. на оправомощено лице за ръководител по плащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т..

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и се иска отмяна на оспорения административен акт. Сочи, че не са налице обстоятелствата, като смърт на дете, даване за осиновяване, прекратяване на осиновяване на детето по реда на чл.26, ал.1 от Закона за закрила на детето или в детско заведение, включително и детски ясли, както при отглеждането му от лице, включително в програма за подкрепа на майчинството, наличието на които обезщетение не се изплаща. Излагат се съображения, че при забава от страна на работодателя свързана с внасяне на дължимите осигурителни вноски, нито един закон не определя това му действие/поведение, като предпоставка за отказ за изплащане на парично обезщетение на неговите служители. Моли съда да отмени оспорения административен акт. В с.з. жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. Н..

Ответникът - Директорът на ТП НОИ – В. Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата,

писмените доказателства по преписката, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.168, ал.1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № ЗР-5-04-00775099/29.06.2020 г. е започнала проверка по разходите на ДОО от контролен орган в ТП на НОИ-В. Т., който установява, че ведомостите и трудовоправната документация на осигурителя [фирма] се съхраняват в Р., което налага извършване на проверка по делегация, съгласно чл.31, ал.4 от Инструкция № 1 за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионната дейност от контролните органи на НОИ. Със заповед № ЗР-5-16-00864059/13.01.2021 г. на ръководител на ТП на НОИ -Р. на контролен орган в ТП на НОИ - Р. е възложено извършването на проверка по разходите на ДОО на [фирма]. Резултатите от същата са отразени в констативен протокол № КП-5-16-00896936/22.03.2021 г. на старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ - Р., Съгласно който е установено, че осигурителят [фирма], [населено място] е вписан в Търговския регистър на 11.04.2019 г. със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. А. Същият се представлява и управлява от управителя и едноличен собственик на капитала — Д. М. Х.. Икономическата дейност на търговеца е комплексно обслужване на сгради - Н. 8110.

Основният спорен въпрос в образуваното производство е дали Й. Б., е престарала действително труд във фирма [фирма], за който да е подлежала на осигуряване по смисъла на чл. 4 от КСО и попада ли в кръга на осигурените лица, за да се реализират правата ѝ като осигурено лице, както и дали е възникнало за нея трудово правоотношение, предвид факта, че към момента на назначаване на работа е била във временна неработоспособност, доказваща се от болнични листове.

В хода на проверката са изискани доказателства от осигурителя, подробно изброени и описани в констативния протокол, които е следвало да обосноват твърдението, че Б. е престарала труд.

В представените писмени обяснения от управителя на [фирма] - Д. Х. е посочено, че икономическата дейност на дружеството е боядисване на метални конструкции. Територията на която се извършва дейността е в България. Обяснено е, че лицето Й. М. Б. е назначено за извършване на административна работа. Управителят обяснява, че за лицата не са подавани искания за издаване на удостоверения обр. А1, тъй като са работили в страната.

С оглед правилното изясняване на случая е изпратено писмо до ТД на НАП – В. Т., за предприемане на действия по компетентност относно вида на упражняваната дейност от [фирма], [населено място].

В получен отговор уведомяват, че са предприети действия по компетентност, посетени са на място двата посочени адреса - адреса за кореспонденция и адреса по чл.8 от ДОПК на дружеството, като при посещенията не е открито задълженото лице, негов представител или лице за контакти. В тази връзка контролните органи на НАП констатира, че е налице основание за deregистрация по реда на чл.176, т.1 от ЗДДС - задълженото лице не може да бъде открито на посочения от него адрес за кореспонденция по реда на ДОПК.

Датата на deregистрация по ЗДДС 13.03.2020 г. е датата на връчване по чл. 32 от ДОПК на акта за deregистрация по ЗДДС. Контролните органи на НАП са констатирани, че дружеството няма регистрирани касови апарати.

След извършения анализ на представените на контролния орган документи за лицето

Й. Б., е установено, че същата е назначена по трудово правоотношение в [фирма], [населено място] от 07.04.2020г.

По данни от Електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им, е установено, че за Й. Б. има издадени два болнични листове за временна неработоспособност поради общо заболяване: БЛ № Е20201043588 за периода 01.04.2020г. - 07.04.2020г. и БЛ № Е20201043757 за периода 08.04.2020 г. - 07.05.2020 г. В ТП на НОИ не е представено Приложение № 9 към болничните листове.

В ТП на НОИ — Р. за лицето са постъпили документи за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периодите: 08.05.2020 г. - 06.06.2020 г.; 11.06.2020 г. - 17.06.2020 г.; 22.06.2020 г. - 19.07.2020 г.; 27.07.2020 г. - 06.09.2020 г. От 08.09.2020 г. до 20.01.2021г. са постъпили документи към издадени болнични листове за бременност и раждане на лицето.

С Разпореждане № О-04-999-00-[ЕГН] от 05.11.2021г. на оправомощено лице за ръководител по плащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т., е установило, че Й. М. Б. не попада в кръга на осигурените лица, т.е. не е възникнало осигурително правоотношение с осигурител [фирма], [населено място] и към датата на настъпване на осигурителния период – 08.09.2020г. не отговаря на изискването на чл.52а от КСО, поради което няма право на парично обезщетение за отглеждане на дете до навършване на 2-годишната му възраст за периода от 23.10.2021г. до 17.10.2022г. включително.

Разпореждането за отказ било обжалвано в срок от Й. Б. пред Директора на ТП на НОИ В. Т., който със своето решение от 22.12.2021 г., предмет на обжалване по настоящото дело, отхвърлил жалбата и потвърдил разпореждането.

След съвкупна преценка на събраните доказателства АНО е стигнал до извода, че от една страна за лицето не е възникнало трудово и осигурително правоотношение, а от друга, че след датата на deregистрация по ЗДЦС - 13.03.2020 г. няма доказателства осигурителят [фирма], [населено място] да е осъществявал стопанска дейност, което да е наложило да бъдат назначени лица по трудов договор. След като дружеството няма дейност която да развива, не става ясно каква точно онлайн дейност е реализирала Б.. От изложеното следва, че Й. Б. е била фиктивно назначена в [фирма], с цел възникване на осигуряване и получаване на парични обезщетения от фондовете на ДОО.

При така установеното от фактическа страна, от правна такава, съдът намери следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

При преценката за законосъобразност на административния акт на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в надлежната форма, при спазване на процесуалните правила, при спазване на материалноправните разпоредби и при съобразяване с целта на закона.

Съдът намира, че оспорваното решение се явява валиден административен акт, който е издаден в надлежна писмена форма от оправомощен орган, в кръга на неговата материална и териториална компетентност. В хода на административното

производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон.

Според чл.52а от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за отглеждане на дете до навършване на 2-годишната му възраст, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск, а съгласно чл.53, ал.1 от КСО, след изтичане срока на обезщетението за бременност и раждане, през време на допълнителния платен отпуск за отглеждане на дете до навършване на 2-годишната му възраст, на майката се изплаща месечно парично обезщетение в размер, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. Обезщетението се изплаща и на осиновителката, ако след изтичане срока на обезщетението при осиновяване на дете, то не е навършило 2-годишна възраст. Съгласно чл.54к от КСО отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на дете до 2-годишна възраст и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 и чл.33, ал.5, т.12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Съобразно нормата на чл.1, ал.2 от НПОПДОО (Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване), преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по, ал.1 от Наредбата се извършва въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злополуки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по чл.8, 9 и чл.11, ал.1 и 2 от наредбата.

Според легалната дефиниция по § 1, т.3 от ДР на КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. В тази насока и действително, за определяне на обстоятелството дали едно лице има право на парично обезщетение за отглеждане на дете до навършване на 2-годишната му възраст, се взема предвид наличието на 12 месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск, тоест нужно е да се установи дали лицето изобщо е осигурено такова за съответния осигурителен риск, а това изисква установяване на обстоятелствата дали осъществява трудова дейност и дали за него са внесени, или са дължими, осигурителни вноски.

В конкретния случай, спорно по делото е обстоятелството дали жалбоподателят Б. изобщо има качеството на осигурено лице, което на практика е прието от административния орган, че не е налице. В тази насока и от жалбоподателя се акцентира върху факта, че има сключен трудов договор, а също и че макар и да не са били внасяни осигурителни вноски, такива са били дължими, предвид подаването на данни от работодателя ѝ за периода на действие на трудовия ѝ договор, поради което се сочи, че същата е имала непрекъснат осигурителен стаж. В., от страна на административния орган не се спори, че Б. е сключила трудов договор от 07.04.2020 г.

с [фирма], [населено място], а също и че за Б. от страна на дружеството са били подавани данни по чл.5, ал.4 от КСО, но не са били внасяни осигурителни вноски. Действително обстоятелството, че осигурителни вноски не са внесени, а само дължими, не е основание за отказ от изплащане на парично обезщетение с оглед цитираното определение на понятието за осигурено лице, но в конкретния случай невнасянето на осигурителни вноски е основанието за постановения отказ, а фактът, че такива изобщо не са били дължими според административния орган, защото Й. Б. не е полагала труд по своето правоотношение. Както е имал възможност да посочи ВАС в редица свои решения, от съдържанието на легалното определение за "осигурено лице" следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от К СО. Според чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4, или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. В тази насока и еднопосочна и трайна е съдебната практика на ВАС и относно това, че не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но това не винаги е така. И изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за "осигурено лице" по смисъла на КСО, е лицето реално да осъществява трудова дейност въз основа на наличното трудово правоотношение. Затова и лице, за което не е доказано, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството осигурено лице, независимо дали за него е налице сключен и непрекратен трудов договор и дали са подавани данни в НАП, дори и в случаите на внасяни осигурителни вноски, какъвто, впрочем, не е процесният.

В конкретния случай, нито в рамките на административното производство, нито въпреки указаната ѝ доказателствена тежест пред съда жалбоподателят Б. не е ангажирала конкретни доказателства, от които да може да се направи категоричен извод относно това, че същата реално е полагала труд по представения от нея трудов договор. Въпросният договор не е оспорен от Директора на ТП на НОИ – В. Т., нито е обявен за недействителен по предвидения за това ред в КТ, поради което и обвързва валидно страните по него, като доказва сключването му, но независимо от това, не може да се счете, че удостоверява последицата от сключването му, а именно реалното постъпване на работа от страна на Б. и изпълнението на трудовите функции по договора. Видно е, че нито в договора, нито по друг начин, е било направено писмено удостоверяване започването на изпълнението по договора, съгласно изричното изискване на чл. 63, ал. 4 от КТ. От събраните в хода на ревизионното производство на дружеството-работодател по договора доказателства не се установяват конкретни такива, които да доведат до извод за реално осъществяване на дейността по трудовия договор от страна на жалбоподателя Й. Б..

В същото време, събрани са доказателства в рамките на административното производство досежно липсата на осъществявана стопанска дейност от страна на дружеството [фирма] [населено място], което да е наложило да бъдат назначени лица по трудов договор, след датата на регистрация по ЗДЦС - 13.03.2020 г.

Контролните органи също така са установили, че на афиширания му адрес на практика не е налице офис или помещение, ползвано от дружеството.

Каза се вече, че въпреки предоставената ѝ възможност и надлежно указаната ѝ

доказателствена тежест в производството пред съда, жалбоподателят Б. не е оборила тези изводи на административния орган, като следва да се има предвид, че страната носи доказателствена тежест за онези факти, от които извлича изгодни за себе си правни последици, които претендира поради това да са настъпили. Доколкото фактът на действителното започване да се упражнява дейност по трудовия договор е такъв, който обуславя тези изгодни правни последици за жалбоподателя, то същата е следвало да го докаже, което не е било сторено в настоящото производство, в което не са били ангажирани надлежни писмени, нито гласни доказателства, в насока установяване факта на започване и на изпълнение на работата по трудовия договор на жалбоподателя.

При това положение следва да се приеме, че по отношение на Й. Б. не е възникнало осигуряване съобразно чл.10, ал.1 от КСО, съответно към датата на възникване на риска, същата не е имала качеството на "осигурено лице " по смисъла на закона, доколкото към тази дата за нея нито са били внесени, нито пък са били дължими осигурителни вноски, тъй като същата не е започнала да упражнява трудова дейност в [фирма] [населено място]. Поради това и правилно ѝ е било отказано изплащането на обезщетение за гледане на дете до навършване на 2 години и като е потвърдил отказа на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, Директорът на ТП на НОИ С. град е издал законосъобразно решение.

По изложените аргументи и след извършена и служебна проверка на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, настоящият съдебен състав намери жалбата за неоснователна и затова счете, че същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото принципно се дължат разноски на ответната страна, но такива не са поискани изрично, поради което и не следва да се присъждат.

Предвид изложеното и Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. М. Б., с адрес: [населено място], К. – 1532, [улица], срещу Решение № 1012-04-177#1/22.12.2021г. на директора на ТП на НОИ – В. Т., с което е потвърдено Разпореждане № О-04-999-00-[ЕГН] от 05.11.2021г. на оправомощено лице за ръководител по плащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т.. Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 119, вр. с чл. 117, ал. 1, т. 2 б. "е" от КСО.

СЪДИЯ: